

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Juraja Majchráka v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. V. L.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, na verejnom zasadnutí 15. júla 2008 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave o 7. novembra 2005, sp. zn. 1 T 6/2001 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti **z r u š u j e** v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný

Ing. V. L., nar. X. v B., trvale bytom D. S., Š. X., súkromný podnikateľ,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 9. augusta 1995 v D. S., ako konateľ spoločnosti W. E., s.r.o., D. S. na podklade nepravého splnomocnenia druhého spoločníka G. R. W., bez vedomia druhého konateľa L.Q. J. K. a valného zhromaždenia spoločnosti, vystavil zmluvy o prevode vlastníctva a to 14 ks P. strojov a zariadení na spoločnosti T. s.r.o., a S., spol. s r.o., D. S., pričom takto prevedený majetok v mene skutočného majiteľa W. E., spol. s r.o., D. S. vyfakturoval pre odberateľské firmy, v ktorých bol majiteľom a spolumajiteľom, avšak vyfakturované čiastky pre majiteľa –

dodávateľa neuhradil, poľnohospodárske stroje odpredal, peniaze použil pre iné účely, čím firme W. E. spol. s r.o., D. S. spôsobil škodu vo výške 25 369 666 Sk,

t e d a

na škodu cudzieho majetku sa obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil takým činom škodu veľkého rozsahu,

č í m s p á c h a l

trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006,

z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. pre výkon tohto trestu sa zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenej strane W. E., s.r.o., v likvidácii, M. X., X. P. škodu vo výške 25 369 666 Sk,

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 7. novembra 2005, sp. zn. 1 T 6/2001, bol obžalovaný Ing. V. L. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., účinného do 31. augusta 1999, na tom skutkovom základe, že

dňa 9. augusta 1995 v D. S., ako konateľ spoločnosti W. E., s.r.o., D. S. na podklade nepravého splnomocnenia druhého spoločníka G. R. W., bez vedomia druhého konateľa L.Q. J. K. a valného zhromaždenia spoločnosti, vystavil zmluvy o prevode vlastníctva, a to 14 ks P. strojov a zariadení na spoločnosti T. s.r.o., a S., spol. s r.o., D. S., pričom takto

prevedený majetok v mene skutočného majiteľa W. E., spol. s r.o., D. S. vyfakturoval pre odberateľské firmy, v ktorých bol majiteľom a spolumajiteľom, avšak vyfakturované čiastky pre majiteľa - dodávateľa neuhradil, poľnohospodárske stroje odpredal, peniaze použil pre iné účely, čím firme W. E. spol. s r.o., D. S. spôsobil škodu vo výške 25 369 666 Sk.

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., účinného do 31. augusta 1999 k trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa §39a ods. 3 Tr. zák. pre výkon tohto trestu bol zaradený do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný tiež k náhrade škody poškodenému W. E., s.r.o., v likvidácii, M. X., X. P. vo výške 25 369 666 Sk.

Tým istým rozsudkom bol zároveň obžalovaný Ing. V. L. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava, sp. zn. 2 Kv 192/00, zo dňa 8. júna 2001, pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 20. decembra 1999 Ing. B. H. (zomrel dňa 5. novembra 2000) ako predseda P. D. so sídlom vo V., okr. D. S., bez vedomia predstavenstva družstva úmyselne neuhradil splatnú pohľadávku vo výške 500 000 Sk z revolvingového úveru pod číslom X., ktorého výška bola 5 000 000 Sk, P., a.s., filiálka D. S. napriek tomu, že na účte D. bolo dostatok finančných prostriedkov, pričom po upozornení P., a.s., filiálka D. S. zo dňa 22. decembra 1999 a 24. januára 2000, že ak družstvo pohľadávku neuhradí, zo strany banky bude pristúpené k realizácii záložné práva, Ing. B. H., ešte pred splatnosťou termínu celého úveru do 31. marca 2000, dňa 4. februára 2000 dal písomný súhlas banke na realizáciu záložného práva a súhlasil s predajom celého hnutel'ného majetku družstva, ktoré tvorilo predmet záložného práva v skutočnej hodnote 41 290 752 Sk, na základe toho bol dňa 10. marca 2000, realizovaný predaj poverenou a.s., P., B., ul. J. č. X, za najnižšiu ponúknutú sumu 6 646 883 Sk, kúpnu zmluvou číslo X. v prospech spoločnosti A., spol. s r.o., ktorej spolumajiteľom je obvinený Ing. V. L., po vzájomnej dohode Ing. V. L. s Ing. B. H., ako aj o tom, že po odkúpení hnutel'ného majetku budú majetok spoločne spravovať v spoločnosti S., spol. s r.o.,

so sídlom v D. S., ulica Š. č. X., prostredníctvom dcéry Ing. B. H., A. - M. S., ktorá sa dňa 2. februára 2000, stala majiteľkou tejto spoločnosti, čím Ing. B. H. a obvinený V. L. spôsobili škodu P. D. vo V., okr. D. S., vo výške 35 694 752 Sk.

Proti tomuto rozsudku, ktorý v oslobodzujúcej časti nadobudol už právoplatnosť v zákonom stanovenej dobe podal prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie obžalovaný Ing. V. L..

V prvom rade poukázal na to, že v žiadnom prípade v inkriminovanom období nekonal s podvodným úmyslom voči spoločnosti W. E., s.r.o., Naopak, konal s ich vedomím a súhlasom, za podmienok, ktoré v roku 1995 v uskutočňovaní obchodov nezistili.

Krajský súd svoj záver o vine oprel výlučne o výpoveď druhého konateľa spoločnosti W. E., s.r.o., D. S., J. K. a svedkov, zamestnancov tejto spoločnosti a nevzal do úvahy dôkazy, výsluchy svedkov Ing. J. B., G. S. a V. P., ktorí svedčili v jeho prospech.

Z uznesenia Okresného súdu Bratislava - vidiek, sp. zn. Sr.o. 3831/K, ktorým bol povolený zápis spoločnosti W. E., do obchodného registra vyplýva, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30. augusta 1995. Do tohto času nemohli preto konatelia, konať v iných veciach, len vo veciach týkajúcich sa zápisu do obchodného registra, teda ani spoločnosť neexistovala v čase príchodu strojov, z čoho vyplývala potreba realizovať stroje prostredníctvom inej existujúcej firmy. Teda skutok, ktorý mu je kladený za vinu sa ani nemohol stať.

Okrem toho podľa skutkovej vety k prevodu strojov na firmy S., s.r.o., a T., s.r.o. malo dôjsť na základe falošného splnomocnenia. V spise sa však nachádza len jeho kópia s tým, že súd sa dostatočne nevysporiadal s vyjadrením Kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru ktorý jednoznačne nevyhlásil ani nepotvrdil, že pisateľom splnomocnenia bol on.

Žiadal preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo prihliadajúc pritom aj na chyby, ktorý neboli odvolaním vytýkané a zistil nasledovné:

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku nedošlo k porušeniu ustanoveniu Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu. Z tohoto vyplynulo, že obžalovaný na základe spoločenskej zmluvy z 10. februára 1995, založil spolu s W., I. U. a C. (Československo - anglickým ekonomickým fondom) spoločnosť W. E., s.r.o., s tým, že hlavný zámer spoločnosti bude predávať repné kombajny vyrobené v USA., vo východnej Európe, hlavne v Čechách, na Slovensku a v Maďarsku.

Spoločnosť W. E., s.r.o., vznikla 30. mája 1995 a bola zapísaná do obchodného registra rovnakého dňa. Neobstojí preto odvolacia námietka obžalovaného, že spoločnosť W. E., s.r.o., vznikla až 30. augusta 1995, a ako jej konateľ nemohol jednať v iných veciach (teda ani v predmetnej veci) okrem vecí týkajúcich sa zápisu do obchodného registra.

Okrem toho, že prvostupňový súd z výpisu z obchodného registra mal jednoznačne preukázaný deň vzniku spoločnosti W. E., s.r.o., t.j. 30. mája 1995, najvyšší súd k argumentácii v odvolacích námietkach obžalovaného ešte dodáva, že podľa § 57 ods. 1 Obch. zákonníka spoločnosť sa zakladá spoločenskou zmluvou podpísanou všetkými zakladateľmi a vzniká podľa § 62 ods. 1 Obch. zákonníka dňom, ku ktorému bola zapísaná do obchodného registra; pričom zápis ako taký má konštitutívny účinok.

Registrový súd pritom podľa ustálenej súdnej praxe zápis do obchodného registra vykoná do jedného mesiaca od vydania rozhodnutia (v tomto prípade rozhodnutie bolo vydané 30. mája 1995, t.j. lehota na zápis trvala do 30. júna 1995) o obsahu zápisu bez ohľadu na právoplatnosť uznesenia, ktorým o obsahu zápisu rozhodol.

Obžalovaný o zápise spoločnosti W. E., s.r.o., do obchodného registra dňom 30. mája 1995 bol informovaný už 16. júna 1995, o čom svedčí ním podpísaná doručenka.

Nakoniec obžalovaného o skutočnosti, že si bol vedomý registrácie spoločnosti W. E., s.r.o., na obchodnom registri bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú aj ním podpísané zmluvy o prevode vlastníctva z 9. augusta 1995 v mene spoločnosti W. E., (čl. 308 a násl.).

Na prevod vlastníctva dovezených strojov (repných kombajnov) však nebol oprávnený, čo jednoznačne vyplýva z výpovedí T. R. D. S. a L. K., druhého konateľa spoločnosti W. E., pričom podľa platnej spoločenskej zmluvy, za spoločnosť museli obaja konatelia rozhodovať spoločne.

O tom, že obžalovaný nemal súhlas, že môže previesť dovezené stroje do vlastníctva fy T., s.r.o. a S., s.r.o., svedčí napokon aj to, že tento súhlas obišiel falošným splnomocnením prezidenta spoločnosti W. I. U., G. W., ktorý rozhodne poprel, že by niekedy takéto splnomocnenie, na prevod vlastníctva strojov vydal a podpísal. Napokon logický vo svojej výpovedi uviedol, že v tomto prípade by boli už všetky potrebné dokumenty vystavené na firmu obžalovaného a nie W. E., s.r.o.

Výpoveď tohto svedka potvrdzuje aj expertné kriminalistické skúmanie z odboru písmaoznactva, ktoré predmetné splnomocnenie kvalifikovalo tiež z najväčšou pravdepodobnosťou ako napodobeninu podpisu prezidenta W. I. U..

Pokiaľ sa týka odvolacej námietky obžalovaného, že prvostupňový súd nevezal dostatočne do úvahy svedecké výpovede Ing. J. B., G. S. a V. P., ktoré mali svedčiť v jeho prospech, najvyšší súd iba dodáva, že týmto svedeckým výpovediam neuveril ani najvyšší súd. Všetci títo svedkovia vypovedali rozporne v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Svedok Ing. B. v prípravnom konaní uviedol, že s americkými podnikateľmi nikdy nerokoval, len obžalovaný ho informoval o založení spoločnej firmy s nimi, ako i to, že stroje ktoré začali prichádzať v auguste 1995 na Slovensko budú colne odbavené na fy T., s.r.o., a S., s.r.o., a vtedy ho informoval, že bude potrebná zmluva na prevod vlastníctva týchto strojov na tieto spoločnosti. Na hlavnom pojednávaní len uviedol, že prevod bol robený na požiadanie colného úradu, pričom dodal, že colné odbavenie vykonal obžalovaný.

Rovnako aj svedok V. P., colník na colnici v D. S. v prípravnom konaní uviedol, že žiadnu zmluvu pri prečení strojov nevyžadovali, a toto svoje tvrdenie bez patričného odôvodnenia zmenil na hlavnom pojednávaní. Takto zmenená výpoveď je však v rozpore s tým, čo je náležitosťou colného vyhlásenia v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 82/1993 Z.z.

Z rovnakých dôvodov najvyšší súd ako nevieryhodnú vyhodnotil aj výpoveď svedka G. S., ktorý vo firme obžalovaného robil ekonóma a tlmočil mu pri rokovaní s Američanmi. Tento svedok vo svojej výpovedi v prípravnom konaní poprel, že by bola nejaká dohoda v tom smere s americkou stranou, aby Ing. L. mohol previesť vlastníctvo strojov na jeho spoločnosti. Až na hlavnom pojednávaní sa rozpomätal, že na colnici takúto zmluvu mali vyžadovať.

K tomu najvyšší súd ešte podotýka, že pokiaľ by aj skutočne colnica takúto zmluvu vyžadovala, obžalovaný by takúto zmluvu mohol predložiť len so súhlasom a podpisom druhého konateľa spoločnosti W. E., s.r.o., odhliadnuc od toho, že v skutočnosti žiadny prevod vlastníctva strojov pre potrebu ich prečlenia nebol potrebný, pretože spoločnosť W. E., s.r.o., v tom čase bola riadne zapísaná v obchodnom registri.

Obhajobu obžalovaného preto aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil ako jeho zrejmu snahu zbaviť sa trestnej zodpovednosti za svoje protiprávne konanie a dospel k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku a tento skutok spáchal obžalovaný Ing. V. L..

Pokiaľ sa týka právneho posúdenia skutku podľa § 16 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, sa trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase keď bol čin spáchaný, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Trestné sadzby uvedené v § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a v § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 podľa ktorého rozhodoval najvyšší súd (nový Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 je totiž vzhľadom

k trestnej sadzbe uvádzanej v § 221 ods. 4 Tr. zák., t.j. od 10 do 15 rokov pre obžalovaného jednoznačne nepriaznivejši) sú rovnaké t.j. v rozmedzí od 5 do 12 rokov.

V prípade majetkových trestných činov je však okrem trestných sadziieb ďalším kritériom pre posúdenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania (§ 3 ods. 4 Tr. zák.) aj výška spôsobenej škody.

Podľa § 89 ods. 13 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 škodou veľkého rozsahu v čase spáchania skutku (9. augusta 1995) bola čiastka dosahujúca najmenej 1 225 000 Sk. V čase rozhodovania najvyššieho súdu najmenej 3 450 000 Sk s poukazom na výšku minimálnej mesačnej mzdy určenej zákonom č. 428/2005 Z.z., t.j. 6 900 Sk

Preto s posudzovanom prípade podľa zákona účinného v čase rozhodovania najvyššieho súdu o odvolaní obžalovaného prekročila spôsobená škoda, škodu veľkého rozsahu definovanú zákonom 7,3-krát oproti zákonu účinnému v čase spáchania trestného činu, kedy by ju prekročila až viac ako 20 krát.

Z uvedeného potom vyplýva, že trestný zákon účinný do 1. januára 2006 je pre obžalovaného najpriaznivejší.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania obžalovaným po zrušení napadnutého rozsudku v odsudzujúcej časti podľa § 258 ods. 1 písm. d/ ods. 2 Tr. por., účinného do 1. januára 2006, sám podľa § 259 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obžalovaného uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006.

Odvolací súd zároveň po zhodnotení všetkých zákonných kritérií uvedených v § 31 ods. 1 Tr. zák. majúcich význam pre voľbu druhu trestu a jeho výmeru, prihliadajúc pritom aj na účel trestu vyjadrený v § 23 ods. 1 Tr. zák. dospel k záveru, že trest uložený obžalovanému Ing. V. L. krajským súdom bol neprimerane prísny.

Zo spisového materiálu totiž najvyšší súd mal preukázané, že trestné stíhanie obžalovaného pre skutok, ktorý bol spáchaný už pred viac ako trinástimi rokmi bolo začaté 6.

októbra 1997, pričom obžaloba na Krajský súd v Trnave bola podaná až v septembri 2000 a krajský súd v trestnej veci rozhodol až v novembri 2005.

Najvyšší súd dospel preto k záveru, že vzhľadom na tieto okolnosti prípadu, by použitie trestnej sadzby odňatia slobody podľa § 250 ods. 5 Tr. zák., ak keď na jej dolnej hranici ako ju stanovil krajský súd, bolo pre obžalovaného veľmi prísne a pritom účel trestu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. je v danom prípade možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa už ustálenej súdnej praxe aplikujúc ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov a pre jeho výkon ho zaradil do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Takto uložený trest podľa názoru najvyššieho súdu spĺňa v predmetnom prípade všetky kritéria pre stanovenie druhu a výmery trestu podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. a splnenie jeho účelu podľa § 23 ods. 1 Tr. zák.

Pretože poškodená strana W. E., s.r.o., v likvidácii si riadne a včas uplatnila náhradu spôsobenej škody a táto bola vykonaným dokazovaním vrátane znaleckých posudkov aj preukázaná zaviazal najvyšší súd obžalovaného k jej náhrade.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júla 2008

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík
Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu